

Drahota ve Francii.

Odvěrná situace ve Francii je tak vážná, jak se zdálože z Paříže, jako potravinová a palivová krize. Obilky pro muže, které stály 60 franků před válkou, stojí nyní 600 franků. K překvapujícímu zvýšení cen oděvů došlo v posledních šest měsících. Obilky na objednávkou zhotovené dobrými krejčovskými firmami stojí ještě mnohem více. Obilky zhotovené před válkou, stály asi 250 franků a i to bylo považováno za cenu značně vysokou. Avšak dnes stejný obilky, kdyby bylo možno je získati, stál by nejméně 1,500 franků a i více. Pouze hedvábná podšívka stojí dnes více nežli před válkou stál celý obilky.

Ženské obilky vstoupily v ceně v míře ještě značnější. Nedávno tvrdilo se v časopise Femina, pařížském modním sborníku, že žádná žena v Paříži nemůže se modně šatiti při příjmu menším nežli 3,000,000 franků ročně. Padesát tisíc až sto tisíc franků za večerní dámský úbor nepovažuje se za cenu příliš přeměřenou a také obilky prodávají se denně ve velkých obchodech na Rue de la Paix anebo na Place Vendôme. Dámské krejčí samotní vyjadřují překvapení nad cenami, které ženy jsou ochotny platiti. Avšak nejvíce těchto drahých obilků v Paříži kupuje se pro Ameriku.

Ceny kožšin stouply také v úžasné míře. Stříbrná liška, která je velice populární kožšinou letošní zimy, nemůže býti koupena levněji nežli za 20,000 franků a to ještě se považuje za cenu mírnou. Kabát, zhotovený z kožšiny lasičky, za který před válkou platilo se asi 1,000 franků, stojí nyní 50,000 franků a to vždy jeví se dostatek kupci.

Ve Francii vyvinula se situace tak, že jsou tu vlastně jenom dvě třídy obyvatelstva. Jedna třída má málo peněz, kdežto druhá má peněz nadbytek. To nejlépe je patrné v automobilovém trhu. Pokles cen automobilů v Americe nebyl ve Francii počten, naopak ceny všech druhů automobilů stále stoupají. Prostředně ceněné automobily neprodávají se příliš rychle. Za to však modely luxusní, jako Rolls-Royce, Delage, Renault, Gontant-Birons, Panhard-Lavasseur a podobně, prodávají se velmi snadno a je na ně stále dobrý obchyt.

Cinze stouply v Paříži rovněž měrou úžasnou. Náméně z bytů a obchodních místností v Paříži je nyní značně vyšší nežli v kterémkoliv jiném světovém kapitole. Cinze v Paříži jsou nyní dvakrát tak vysoké jako v Londýně a třikrát tak vysoké jako v New Yorku. Za příklad toho možno uvésti budovu číslo 45 Avenue Montaigne, kdež za války měla úřadovny americká vzduchoplovecská služba a po uzavření přiměřený generál Pershing. Před válkou nejlepší soubor pokojů v této budově bylo možno pronajmouti za 18,000 franků ročně, avšak dnes by se tímto obnosem nezaplátilo ani měsíční náméně.

Jedno sto tisíc franků ročně je obyčejný činze za lepší byt anebo malý dům v residenční části města. Jenom málo pěkných bytů je možno nalézt za 50,000 franků ročně. A po levnějších bytech je téměř marno se sháněti. Před válkou příjem 50,000 franků ročně považován byl za veliký neboť byl to příjem na investování v obnosu jednoho miliónu dolarů. Dnes francouzská vláda úředně uznala, že člověk s příjmy 1,000 franků týdně je chudý. A tisíce franků při nynějším nízkém kursu valutním je 470.

Úřední uznání této skutečnosti je v novém, zveřejněném zdanovacím zákoně. Dle tohoto nového zákona člověk s příjmy 50,000 franků ročně platí na daních nyní méně nežli v roce minulém, kdežto člověk s příjmy 250,000 ročně platí dva a půlkrát tolik v roce předcházejícím. Avšak přes to, že příjem 1,000 franků týdně považuje se za chudobu, průměrný příjem dělné pařížské třídy je asi 300 franků týdně. Mnozí muži ještě nižší mzdy. Dívčata, zaměstnaná jako prodáváčky ve velkých obchodech, mají 60 franků týdně. Jak mohou na tento příjem žít? Je jediný z velkých záhad. Nízké tyto příjmy vysvětlují obrovský vzrost prostituce v Paříži. Vysoká cena živobytí a nízké příjmy pracujících dělnic odvádí se za hlavní příčinu poklesu narození.

Mzdy neznamenají výdělek.

Mnozí dopouštějí se velkého omylu, považujíce slušné anebo mzdou za výdělek. Za osobní výdělek může oprávněně člověk považovati toliko svoje úspory. Člověk, který nespí, je hospodársky v stejném postavení jako obchodník, který nemá žádných výdělků a takový obchodník spíše nevyhnutelně k úpatku, v němž se skutečně ocitne, nedojde-li k obrátce k lepšímu. Stejně takový člověk, který ze své mzdy nedovede něco uspořiti, je určen ku konečnému nezdaru.

Statistiky naznačují, že asi 80 procent mužů slušně prosperuje ve věku 45 let, avšak o 20 let později v 65 letech jenom tři procenta z žijících jsou neodvislími a žijí se z vlastních zdrojů. Statistický taktéž naznačují, že asi 90 procent majetků v zemi, prodávajících probátními soudy, má menší cenu nežli \$10,000. Je příliš velké množství lidí, kteří žijí ze dne na den a nečiní náležitá opatření pro budoucnost a v tom spočívá hlavní příčina nutnosti sporeni.

V přítomné době je všude dostatek práce. V některých oborech sice jeví se jistá nezaměstnanost, jejíž příčiny tkví se v poměrech lokálních anebo dočasně nepříznivých, avšak v celku čestná práce nalezně se pro každého. A mzdy ve Spojených Státech nebyly nikdy tak vysoké jako v době přítomné. Ačkoli ceny živobytí jsou vysoké, přece nebylo nikdy příznivější doba k sporeni nad dobu přítomnou. Třeba mnohem zdá se těžkým a nemožným uspořiti něco ze mzdy, avšak nutnost železo láme a každý měl by pamatovati, že mohou nadejiti dny nemoci, neschopnosti a stáří, kdy člověk schopen vydělati již není.

Sporeni má mnoho dobrých stránek a z nich nejlepší je okolnost, že úspory jsou nejlepší ochranou proti těžkým ranám osudu. Na ulicích velkých amerických měst spatřujeme velmi často chabé a sestárlé muže, kteří jsou nuceni žít ve žebrotu. Pohlédna tyto nebožáky měl by nás přemýšlet o nutnosti sporeni. Můžete býti mladými a zdravými a prosperujícími dnes a popíati si všech věcí, jež život nabízí. Avšak léta nadehzejí a mohou přinésti nemoe, neštěstí a stáří. Člověk je sám proti sobě, nepamatuje-li na stáří a nechrání-li se proti jakýmkoliv nahodilostem úsporami. Pamatujte, že nutnost železo láme. Úspory jsou nutnosti. Při každé mzdě je nutno učiniti rozpočet a člověk měl by utratiti vždy o něco méně nežli vydělává.

KRÁTKÁ RADOŠT.

Napsal J. J. Jahoda.

Mišánek, punčochář, ten potrhlý na kraji vesnice, vyběhl v těchto dnech přes tu chvíli na cestu před svůj starý dřevěný barák s vysokou doškovou střechou, zvedl vzhůru bradu, až dlouhé, šedivé vlasy se mu přes límeč vatyrované vesty shrnuly jak třepení bílých aster, a bledomodré oči mu slastně tkvěly na každém trámu baráku.

Trochu se rozkročil, ruce nazad založil, vypjal zapadlé břícho a spokojeně pohledával. Zrak mu zálibně bloudiv po vysoké lomenici s coknohými círty, po začernalých prknech, v nichž umně proležela srdčička a čtyřpípá růžice, pak sklouzl na povalové stěny, ze kterých najyně se dívala sdržené okýnka, malinká, že by je dlaní přikryl.

"A do komory teče, komín se hehjá, stropy padají!" sešla Kateřina. "Nie tak — zadrž! Stojí to stalet, proč to už nepadlo? Protože to nepadne, protože je to starobylost! A povídá mi ten pán; Vy ani, pane Mišánek, nevíte, co máte za poklad — to není kraj světa vidět takové staré stavení!"

"To už břeptá po tisícátě — už mi to ze žaludku leze — nadobro se, dědku, zblázníš!" tuze se lmežala Mišánková. "Mně to taky vždycky lezlo ze žaludku, když jsem nadávala našemu baráku. A pořád jsi dolzala, špravuj střechu, dej si ovno okna, tuhle tohle udělej — kramente, to bych byl tomu dal! Teď by máš uženy páu překl, že naše stavení je krásá, že je to starobylost! Teď bych měl oštafirovat."

ny kýval se v mechu netřesk.

Tak teď denně několikrát děda Mišánek obcházel chalupu, tu postál, tam si dokonce sedl a oči se svého baráku nespouštěl.

Jak vkročil do seknie, už ve dveřích své Kateřině vykládal: "Chťel jsem, chťel — teď na stavení prstem nešáhu! Af je to krásné, jak to ten pán povídá! Ani prstem nešáhu — povídá ten pán, že by to byl hřích — proč bych na stavení hřešil? Chťel jsem dát písčový papír na střechu — teď nedám, af má naše vesnice krásu! Chťel jsem prolomit větší okna — neprolomím! Povídá ten pán, že bych tím stavení zkazil, že by to už nebyla ta pravá staroba!"

Hodil čepici na postel, zajel si rukou do bílých vlasů u ucha a nepřetřelivě nadskočil. To proto, že Kateřina, žena, slovíčka neucodí, na souhlas nepromluví.

Zarentotil: "Zrovna jsem si na záhnební na tebe vzpomněl, povídám, na tebe. Jako bych tě slyšel, když jsi po svatbě tamhle kamradce Pejcově povídala: 'Jak živa jsem nemyslí, že se do takové chajdy přidám! To jsi řekla — to jsem od tebe za těch padesát let manželství mnohokrát slyšel — to ty pořád jen: Takový šuhlí barák není v celé vsi, to je taková červotočivá chamradina, ta dělá vesnici jen ostudu. To jsi ty pořád říkala a našemu stavení si nadávala.'"

Kateřina právě vyškařovala lůž na jisku, byla od plotny rozpalená a špatným lojem nějak nevrála. Zavřela pouze: "Abyš ty nebláznil, barabizna zůstane barabiznou — do komory nám teče, natoke mi do srobu aspoň dva žejdlíky vody. A nad sekniei nešmíš šlápnout, nebo se proboříš stropem až do poste! A komín nám jde šourem — pantáta Brabenčí mi ondyno povídá, že mi komín spadne semhle na lavici a kámen zrovna do renlička!"

Mišánek se napřimil, ruce před sebe natáhl a ke kamnům řekl: "Hned je vidět, že jsi hloupá ženská, na tvrdo hloupá! Že ty nie neumíš posoudit, že se ti v kotbě všechno pleťe křížem krážem! Jakživa jsi z vesnice paty nevytáhla — máš usknutý rozum a blikavé oči! To mi o těch blikavých očích už před svatbou povídá ten tejněký Horák, co mi namuloval svou sestru. Abyš věděla! Ty se na naši chalupu díváš hloupě, ty řekneš, že je to stará chajda. Co bys jiného mohla říci? Ale najednou přijde před naše stavení učený člověk, pán z města, má na nose okulary, v kapse ležra — koukne na naše stavení a hned povídá: To je krásá, to je malokde vidět něco tak starobylého, to se musí hned vymalovat a dát do novin!"

Od překvařeného loje to brucelo: "Blázen jako blázen! Našli jste se! A dělá si mladý blázen ze starého blázná kaspary!"

Mišánek zvedl pravici: "To nepovídej, to, stará, zadrž! To já, kdybych tomu pánuv řekl, hned jdeš do kriminálu, hned! To nebyl jen takový osustový pán, taková nějaká kramáčivka nebo ferdovák — ne, to byl pravdivý pán. Koukalo mu z každého knoflíku. Mluví jak kniha, co slovo, to dukát. Postaví se před naše stavení a povídá: Tuhle to tady stojí jistě tři sta let — jestli pak vy jste někdy lež na lomenici? Já jako když mě vyřelím líkem opatř! Koukám, koukám — proč jsem měl lézt na lomenici! A pán už leze na váz, brejli tam na prkýnko a už čte: leta tisíců šestistého osmdesátého — jen o pár let se omežil —"

"A do komory teče, komín se hehjá, stropy padají!" sešla Kateřina.

"Nie tak — zadrž! Stojí to stalet, proč to už nepadlo? Protože to nepadne, protože je to starobylost! A povídá mi ten pán; Vy ani, pane Mišánek, nevíte, co máte za poklad — to není kraj světa vidět takové staré stavení!"

"To už břeptá po tisícátě — už mi to ze žaludku leze — nadobro se, dědku, zblázníš!" tuze se lmežala Mišánková.

"Mně to taky vždycky lezlo ze žaludku, když jsem nadávala našemu baráku. A pořád jsi dolzala, špravuj střechu, dej si ovno okna, tuhle tohle udělej — kramente, to bych byl tomu dal! Teď by máš uženy páu překl, že naše stavení je krásá, že je to starobylost! Teď bych měl oštafirovat."

ny barák, ale moudrý člověk by si ho nevšadil!"

"Že té, dědku, huba neboli!"

Čestou šla Kosařka, vdova z dolního konce, selka rozkolbaná, houparvých boků a pyšně vztyčené hlavy. Pansčku, mohla na lidi ohromovat nos, měla stotřicet koreč, syna jak jele, a všecko u Kosařky rostlo na zlato.

Mišánek, jak byl rozčilen, rovnom na Kosařku: "Panímámo, už hromádku let chodíte vedle mého baráku — dej Pánbůh šťastné předpolodni — ale jestli pak vy jate si někdy mého stavení všimla, jestli pak se vám zalíbilo!" Kosařka chňuzi jen funěla, obličej do šípkovala zarčelý, asi náramně spěchala, ale zastavila se, poděkovala za pozdrav a tázavě se podívala na punčocháře.

"Abych tak řekla, na stará kolena mám radost! Přijde z Prahy učený člověk s okuláry, mrkne tuhle na mé stavení a hned prohlásí, to že je teplá chalupa, že se tu dobře rodí děti a kotí kozy, to už můj dědek říkával. A dobře, že jsem nespravoval, mám teď starobylost a páni tě budou malovat do novin!"

Ani si nevšadil, že k němu docházel Lebduška, kůžičkář, s "cinčen" na pravém oku, bezkostílač, jak mu říkali, člověk připraveného mozku, kterého sužovaly divné matenty. Ale jak Lebdušku uhlídal, hned nadskočil, podepřel ruce v bok a hned k Lebduškovi.

"Kam, kmotře, kam? Nespěchejte, nezbíkejte — mohl byste postát, je tu všelicos krásného k spatření, příkladně, podívejte se, kmotře, tuhle na mé stavení — co se vám zdá?" vypadl hned na pluo.

Kůžičkář ulekaně stočil levé zdravé oko na punčocháře, v krku mu zaklotkalo a fistulkovým hlasem odpovídal: "Abych tak řekl — no, co by se mi zdálo? Po třeloboval by vaše stavení řemeslník — trochu nových došek by taky neškodilo, nějak se střecha kroucí —"

Do Mišánka jako když sršáň žihadlo vrazil. "Přece, kmotře, koukejte, na celé stavení koukejte — ne jen tak na plano, ale, víme, učeně koukejte, co vy mu říkáte?"

Lebduška přehodil svazek smradlavých kůžiček na druhé rameno, namáhavě ještě jednou levým okem přeměřil chalupu a pozorně se podíval na punčocháře, jestli snad ho nechee za nos tahat. Vysoce laděným hlasem oznamoval: "Co říkám — jak jsem už řekl, všechno to stárne, vy i chalupa, ale snad se do vaší smrti na vás nezobohá, doufejme v Pána-boha všemohoucího —"

Mišánek zlosti hořel: "Co vy to? Přece koukejte, že je to krásá, že je to starobylost, jak v celém světě není — abyste věděl, Lebduško, byl tu z Prahy pán, náramně učený pán, měl zlaté přesty a okuláry na nose — postaví se on tuhle před naše stavení a povídá: pane Mišánek, vy ani nevíte, co máte za poklad — to může člověk jít kraj světa a také ví vzácnosti nepohledá. A hned ten pán vezme tužičku, hned si něco zapisuje, hned povídá, že se tohle stavení musí na věčnou památku vymalovat, že to přijde do všech novin —"

Kůžičkář nejdřív ustrnul, natočil hlavu a bázlivě zdravým okem měřil Mišánka, pak si hučově uplívá a beze slova utíkal po cestě k vesnici. Co by si dal ze sebe tropit kaspary? Co pak chudý člověk je každému dobrý pro polehelek?

Mišánek podrbal se na kalhotěch, zřivně se podíval na Lebdušku a huboval: "Čemu pak takový popletený kůžičkář rozumí? Co pak ten ví, co je opravdovská krásá? Takhle smradlavou kůži-

ku, tu on pochváll, na té on si pohrbuje, ale památnou starobylost!"

Cestou šla Kosařka, vdova z dolního konce, selka rozkolbaná, houparvých boků a pyšně vztyčené hlavy. Pansčku, mohla na lidi ohromovat nos, měla stotřicet koreč, syna jak jele, a všecko u Kosařky rostlo na zlato.

Mišánek, jak byl rozčilen, rovnom na Kosařku: "Panímámo, už hromádku let chodíte vedle mého baráku — dej Pánbůh šťastné předpolodni — ale jestli pak vy jate si někdy mého stavení všimla, jestli pak se vám zalíbilo!" Kosařka chňuzi jen funěla, obličej do šípkovala zarčelý, asi náramně spěchala, ale zastavila se, poděkovala za pozdrav a tázavě se podívala na punčocháře.

"Abych tak řekla, na stará kolena mám radost! Přijde z Prahy učený člověk s okuláry, mrkne tuhle na mé stavení a hned prohlásí, to že je teplá chalupa, že se tu dobře rodí děti a kotí kozy, to už můj dědek říkával. A dobře, že jsem nespravoval, mám teď starobylost a páni tě budou malovat do novin!"

Ani si nevšadil, že k němu docházel Lebduška, kůžičkář, s "cinčen" na pravém oku, bezkostílač, jak mu říkali, člověk připraveného mozku, kterého sužovaly divné matenty. Ale jak Lebdušku uhlídal, hned nadskočil, podepřel ruce v bok a hned k Lebduškovi.

"Kam, kmotře, kam? Nespěchejte, nezbíkejte — mohl byste postát, je tu všelicos krásného k spatření, příkladně, podívejte se, kmotře, tuhle na mé stavení — co se vám zdá?" vypadl hned na pluo.

Kůžičkář ulekaně stočil levé zdravé oko na punčocháře, v krku mu zaklotkalo a fistulkovým hlasem odpovídal: "Abych tak řekl — no, co by se mi zdálo? Po třeloboval by vaše stavení řemeslník — trochu nových došek by taky neškodilo, nějak se střecha kroucí —"

Do Mišánka jako když sršáň žihadlo vrazil. "Přece, kmotře, koukejte, na celé stavení koukejte — ne jen tak na plano, ale, víme, učeně koukejte, co vy mu říkáte?"

Lebduška přehodil svazek smradlavých kůžiček na druhé rameno, namáhavě ještě jednou levým okem přeměřil chalupu a pozorně se podíval na punčocháře, jestli snad ho nechee za nos tahat. Vysoce laděným hlasem oznamoval: "Co říkám — jak jsem už řekl, všechno to stárne, vy i chalupa, ale snad se do vaší smrti na vás nezobohá, doufejme v Pána-boha všemohoucího —"

Mišánek zlosti hořel: "Co vy to? Přece koukejte, že je to krásá, že je to starobylost, jak v celém světě není — abyste věděl, Lebduško, byl tu z Prahy pán, náramně učený pán, měl zlaté přesty a okuláry na nose — postaví se on tuhle před naše stavení a povídá: pane Mišánek, vy ani nevíte, co máte za poklad — to může člověk jít kraj světa a také ví vzácnosti nepohledá. A hned ten pán vezme tužičku, hned si něco zapisuje, hned povídá, že se tohle stavení musí na věčnou památku vymalovat, že to přijde do všech novin —"

Kůžičkář nejdřív ustrnul, natočil hlavu a bázlivě zdravým okem měřil Mišánka, pak si hučově uplívá a beze slova utíkal po cestě k vesnici. Co by si dal ze sebe tropit kaspary? Co pak chudý člověk je každému dobrý pro polehelek?

Mišánek podrbal se na kalhotěch, zřivně se podíval na Lebdušku a huboval: "Čemu pak takový popletený kůžičkář rozumí? Co pak ten ví, co je opravdovská krásá? Takhle smradlavou kůži-

stavení, aby měl Kosař v hospodě rozkládat, že mu ho páni z Prahy okukují —"

"Co se zlobíš, co si to tady povídáš?" najednou za ním zahovořil děda Klečků, malinký vejměník s dobrými očima, šeplavým hlasem, a po každé větě vystřelil z levého koutku špičku jazyka.

"Však ty víš, však ty víš — nikdo neuzná tuhle krásnou starobylost mého stavení — přece to velký pán z Prahy povídá, napíše o tom do novin — je to vzácnost, krásá — a tuhle lidé jen ouhonu dají — neuznají, že jest jen jedno takové stavení na světě!"

Děda Klečků došel až k Mišánkovi, pohlídal mu vestu a vzal za knoflík: "Povídal, že ti věřím, eo ti ten pán řekl, ale pražští páni se na vsi všemu díví — člověk musí býti opatrný," rozvážlivě přifekl.

"Co ty? Co ty? Přece to vidíš, že je to krásá, že je to půltřetího sta let starobylé, přece to budou malovat," nadsakoval Mišánek.

"Vidím, vidím — ale —" zakroutil hlavou děda.

"Co ale! Ten pán povídá, že by hned dal deset, — dvacet, — třicet tisíc za moje stavení — že je to poklad — že v celé zemi není tak krásné chaloupky —" vykřikoval Mišánek.

"Počkej, povídám, počkej! Povídal, že by dal kolik tisíc, ale nepovídal, jestli je dá! Slovo je vír, skutek je křemen. Ono se často všelicos povídá a sem tam se hází nebeským královstvím, ale když přijde na stál klopit — tu ouraz! A taky ti ještě něco podstatného řeknu: je tu taky jiný ouraz! On povídá, že v celé zemi není takového sarobylého stavení — ouraz! Jestli pak víš, že když jsem byl u syna v Senhrabech, to je daleko za tamhly těmi vřehy, viděl jsem řadu tří takové starobylé chalupy a na jedné je napsáno, že to stavěl Jakub Šantroch leta Páně tisícého šestistého třicátého — tu chalupu teď má Vencka Čejná, mohl bys ho znát, jezdi po světě, má žlutý fasunek a břichatou kobylu —"

"A to není pravda!" zahulačil Mišánek a nadskočil třikrát. "Je, je! Sám jsem viděl, sám jsem četl. Přece víš, že jsem ti nikdy nesahal! A počkej, ještě ti něco řeknu. Tamhle na horách je vesnice Čiháncě, tam je takových chalup plno, a mají ještě více círátů na lomenici, a jedna má vyřezávanou pavlač. Také už ji páni malovali a fotografovali a do knížky o té chalupě psali. A v Dubém, to je ještě dál, je taky taková chalupa, syn jí má tištěnou v knize —"

"Viděl's to, Josef, viděl's?" úzkoslivě vyrázil Mišánek, a oči mu zboleštily jako bitému koni. "Viděl — zakleju se ti na to! To oni páni z města jsou hr, hr! Vidí tady u nás chalupu a hned fantazíruje. Ano, je ještě starých chalup dost a dost!"

Mišánek se kroutil, hrbil, do země rostl. "Že by takových chalup bylo více —" nerozhodně stisněným hlasem zahorekoval.

"Je — abys věděl, jak máš s lidmi mluvit. Já po sprostou, ale upřímně, abys snad nebyl v mráčkách —" ujišťoval děda Klečků a konejšivě poplaval Mišánka po sklěstém ramenu.

Ten už neslyšel, stíchl jak zafrečaný a najednou celý shrben, nadsakoval k záspi a zmizel ve staré chalupě.

Vánoce se blíží... NEODKLÁDEJTE SE ZASLÁNÍM peněz do Československa AMERICAN STATE BANK Vystavujeme drafty splatné v Československu. Prodáváme Československé nové bankovky. Americká Státní Banka 1825 Blue Island Ave., roh 18. a Loomis ulice, CHICAGO, ILL. — MOHOVITOST PŘES PĚT A PŮL MILLIONŮ DOLLARŮ. J. F. ŠTĚPINA, předseda. A. J. KRÁSA, pokladník. Úřední hodiny: Od 9. do 5. V pondělí a ve čtvrtek do 8. hodin večer. — Přijímání vkladů a pečních zásek do Evropy v sobotu do 8. hodin večer.